

A la Gran Granja
de Can Capell,
cada animal
té el seu barret,
i tots se'l treuen
com diu la llei
per saludar
del jove al vell.

~ CAN CAPPELL ~

Ara a la granja
ja són les vuit,
i el pollet Quico
surt del corral
amb barretina.
Entra a la cuina,
on hi ha el porc Fèlix,
i de seguida
fan xocar els fronts
amb alegria.

De resultes,
ja hi tornem,
el barret tort
és el del xef.
Res que no es curi,
com tots dos saben,
agafant aire
i bufant-lo bé!

Obedient
i decidit,
el nét ja és dins
el corraló,
on busca l'àvia
fent tentines,
i sortejant
moltes gallines
però apropant-se
a qui l'espera
sense cap por.

Quan l'ha trobada,
amablement,
s'apuja lluny
la barretina
per dir-li com
i quant l'estima,
que és el que ella
li ha ensenyat.

Però avui no.

Avui no rep
salutació.

“No pot pas ser,
no és pas normal!”,
crida la Paula,
la gata maula,
“si no hi ha res
com el barret,
que el barret d’un
sempre és sagrat!”.

“I on és l’Amanda?
Qui la deté?”,
s’hi esparveren
fort les ovelles.
“Qui fa la guàrdia?
Busqueu-la bé!”.

“Tranquil·litzem·nos,
si us plau”, proposa
amb tot la Farina,
“perquè l’Eulàlia
és molt gran
i tant soroll
li treu la vida.
Que et trobes bé,
mama, digues,
que estàs tranquil·la?”.

“Doncs jo a l’Eulàlia,
en amiatat,
volia portar-li
com a regal
un panamà
semblant al meu”.
Fa un gran sanglot,
la pena es treu,
i prossegueix:
“Era un bon gest,
per les lliçons
que n’hem après,
pel seu constant,
savi i pacient
treball de mestra
de Can Capell.
Aquí ho explico,
a la targeta.
Que ara pobreta
me la refusi
i em digui lladre
molt m’entristeix”.

